Samling af Afgørelser

DOMSTOLENS DOM (Første Afdeling)

28. november 2013 *

»Appel — aktindsigt i institutionernes dokumenter — forordning (EF) nr. 1049/2001 — undtagelser til retten til aktindsigt — artikel 4, stk. 1, litra a), første og tredje led — offentlig sikkerhed — internationale forbindelser«

I sag C-576/12 P,

angående appel i henhold til artikel 56 i statutten for Den Europæiske Unions Domstol, iværksat den 3. december 2012,

Ivan Jurašinović, Angers (Frankrig), ved avocate N. Amara-Lebret,

appellant,

den anden part i appelsagen:

Rådet for Den Europæiske Union ved K. Pellinghelli og B. Driessen, som befuldmægtigede,

sagsøgt i første instans,

har

DOMSTOLEN (Første Afdeling)

sammensat af afdelingsformanden, A. Tizzano (refererende dommer), og dommerne A. Borg Barthet, E. Levits, M. Berger og S. Rodin,

generaladvokat: E. Sharpston

justitssekretær: A. Calot Escobar,

på grundlag af den skriftlige forhandling,

og idet Domstolen efter at have hørt generaladvokaten har besluttet, at sagen skal pådømmes uden forslag til afgørelse,

afsagt følgende

* Processprog: fransk.

Dom

1 Ved appellen har Ivan Jurašinović nedlagt påstand om ophævelse af dom afsagt af Den Europæiske Unions Ret den 3. oktober 2012, Jurašinović mod Rådet (sag T-465/09, Sml., EU:T:2012:515, herefter »den appellerede dom«), hvorved denne frifandt Rådet for Den Europæiske Union for påstanden om annullation af Rådets afgørelse af 21. september 2009 (herefter »den omtvistede afgørelse«), der gav delvis aktindsigt i visse af de rapporter, der var udarbejdet af Den Europæiske Unions observatører, som var til stede i Kroatien, i regionen Knin, mellem den 1. og den 31. august 1995 (herefter »rapporterne«).

Retsforskrifter

2 Artikel 2, stk. 5, i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EF) nr. 1049/2001 af 30. maj 2001 om aktindsigt i Europa-Parlamentets, Rådets og Kommissionens dokumenter (EFT L 145, s. 43) fastsætter:

»Følsomme dokumenter som defineret i artikel 9, stk. 1, behandles efter en særlig procedure i overensstemmelse med den nævnte artikel.«

3 Forordningens artikel 4, stk. 1, litra a), er affattet således:

»Institutionerne afslår at give aktindsigt i et dokument, hvis udbredelse ville være til skade for:

a) beskyttelsen af offentlighedens interesser med hensyn til:

— offentlig sikkerhed

[…]

— internationale forbindelser

[…]«

4 Forordningens artikel 9 med overskriften »Behandling af følsomme dokumenter« fastsætter i stk. 1:

»Følsomme dokumenter er dokumenter, der hidrører fra institutionerne eller de af dem oprettede organer, medlemsstater, tredjelande eller internationale organisationer, og som er klassificeret »TRÈS SECRET/TOP SECRET«, »SECRET« eller »CONFIDENTIEL« i overensstemmelse med de forskrifter, den pågældende institution har fastsat, som beskytter Den Europæiske Unions eller en eller flere medlemsstaters væsentlige interesser inden for de i artikel 4, stk. 1, litra a), anførte områder, navnlig offentlig sikkerhed, forsvar og militære anliggender.«

Sagens baggrund

5 Ved skrivelse af 4. maj 2009 har Ivan Jurašinović i henhold til forordning nr. 1049/2001 og under henvisning til, at han er unionsborger med fransk statsborgerskab, anmodet Rådet for Den Europæiske Union om aktindsigt i 205 rapporter og i dokumenter med referencen »ECMM RC Knin Log reports« udarbejdet i forbindelse med Det Europæiske Fællesskabs observatørmission i Kroatien (herefter »ECMM«) afholdt under konflikten i det tidligere Jugoslavien.

6 Rådet gav ved den omtvistede afgørelse alene delvis aktindsigt i otte rapporter.

7 Rådet begrundede sit afslag på udlevering af dokumenterne med referencen »ECMM RC Knin Log reports« med den omstændighed, at det ikke var i besiddelse af noget dokument med den reference.

8 For så vidt angår de andre rapporter, hvori der var begæret aktindsigt, anførte Rådet som begrundelse for afslaget på udlevering de undtagelser, der er fastsat i artikel 4, stk. 1, litra a), første og tredje led, i forordning nr. 1049/2001.

9 Rådet fandt nærmere bestemt for det første, at offentliggørelsen af alle rapporterne ville have været til skade for Unionens interesser, idet Unionens og dens medlemsstaters internationale forbindelser med den berørte region i Europa samt den offentlige sikkerhed, herunder observatørers, vidners og andre informationskilders fysiske sikkerhed og integritet, ville være bragt i fare, såfremt disses identitet og deres vurderinger var blevet offentliggjort ved udleveringen af de berørte rapporter.

10 Dernæst fandt Rådet, at disse rapporter »opretholdt et højt følsomhedsniveau til trods for, at der var forløbet 14 år, siden de deri refererede begivenheder fandt sted«.

11 Endelig medgav Rådet som besvarelse af det af Ivan Jurašinović fremførte argument, hvorefter de ønskede dokumenter allerede var blevet udleveret, at det havde meddelt Det Internationale Krigsforbrydertribunal vedrørende det tidligere Jugoslavien nedsat i regi af De Forenede Nationer (herefter »ICTY«) de pågældende rapporter i forbindelse med sagen Gotovina m.fl., der verserede for dette tribunal. Meddelelsen blev imidlertid udført under anvendelse af princippet om internationalt samarbejde med en international domstol og ikke på grundlag af forordning nr. 1049/2001.

Sagen for Retten og den appellerede dom

12 Ved stævning indleveret til Rettens Justitskontor den 19. november 2009 anlagde Ivan Jurašinović sag med påstand om annullation af den omtvistede afgørelse. De tre anbringender, der blev fremsat til støtte for denne sag, blev alle forkastet af Retten.

13 For det første forkastede Retten i den appellerede doms præmis 42 og 43 Ivan Jurašinovićs anbringende om, at rapporternes angivelige neutralitet, der var en følge af den omstændighed, at ECMM ikke var part i konflikten i det tidligere Jugoslavien, burde have gjort det muligt at få aktindsigt i de ønskede dokumenter. Især fandt Retten, at denne omstændighed, hvis den antoges at foreligge, ikke havde nogen indflydelse på spørgsmålet om, hvorvidt udleveringen af rapporterne ville kunne være til skade for beskyttelsen af offentlighedens interesser med hensyn til internationale forbindelser, idet rapporterne indeholdt vurderinger og analyser af den politiske, militære og sikkerhedsmæssige situation i Knin-området i august 1995. Hvis indholdet af disse rapporter derfor var blevet udleveret, ville det dels have kunnet være til skade for Unionens politikker med henblik på at bidrage til freden, stabiliteten og en vedvarende regional forsoning i denne europæiske region, dels have skabt en situation, der havde kunnet svække de vestlige Balkanstaters tillid til den integrationsproces, der var indledt i forhold til Unionen.

14 For det andet forkastede Retten i den appellerede doms præmis 50 og 51 Ivan Jurašinovićs andet anbringende, hvorefter rapporterne burde have været udleveret, henset til, at de ikke på forhånd var blevet betegnet som »følsomme« som omhandlet i artikel 9 i forordning nr. 1049/2001. Retten anførte i denne henseende, at det hverken følger af denne bestemmelse eller af nævnte forordnings artikel 4, at undladelsen af at betegne et dokument på en sådan måde ville være til hinder for, at den berørte institution kan afslå aktindsigt på grund af risikoen for at skade beskyttelsen af offentlighedens interesser med hensyn til internationale forbindelser i tilfælde, hvor det ønskede dokument indeholder følsomme oplysninger.

15 For det tredje forkastede Retten i den appellerede doms præmis 55-63 Ivan Jurašinovićs tredje anbringende, hvorefter Rådet tidligere havde udleveret rapporterne til ICTY i forbindelse med sagen Gotovina m.fl. på grundlag af forordning nr. 1049/2001 og ikke i henhold til princippet om internationalt samarbejde, der angiveligt ikke eksisterer. Retten bemærkede i denne henseende, at hele ECMM's arkiv var blevet udleveret til ICTY i 90'erne for at gøre det muligt for ICTY-anklageren at føre sager mod personer, der formodedes at være ansvarlige for alvorlige overtrædelser af den humanitære folkeret begået i det tidligere Jugoslavien efter 1991. Af samme grund havde Rådet i forbindelse med den nævnte sag i henhold til artikel 70 B i ICTY's procesreglement udleveret 48 af de rapporter, der var omfattet af Ivan Jurašinovićs begæring om aktindsigt, til ICTY-anklageren. Under alle omstændigheder konstaterede Retten, at det annullationssøgsmål, som Ivan Jurašinović havde anlagt, ikke omhandlede lovligheden af Rådets afgørelse om at godkende udleveringen af de nævnte 48 rapporter. Endvidere forelå der i sagen intet bevis, der gjorde det muligt at antage, at Rådet havde udleveret de nævnte 48 rapporter til Ante Gotovina efter at have modtaget en begæring om aktindsigt indgivet på grundlag af forordning nr. 1049/2001.

Parternes påstande

16 Ivan Jurašinović har nedlagt følgende påstande:

— Den appellerede dom ophæves, og sagen hjemvises til Retten, eller, hvis dette ikke er muligt, annulleres den omtvistede afgørelse.

— Rådet tilpligtes at give aktindsigt i alle de ønskede dokumenter.

— Rådet tilpligtes at betale Ivan Jurašinović et beløb på 8 000 EUR som erstatning for sagsomkostninger med tillæg af renter efter Den Europæiske Centralbanks rentesats på datoen for stævningens registrering.

17 Rådet har nedlagt påstand om, at appellen forkastes, og at Ivan Jurašinović tilpligtes at betale sagens omkostninger.

Appellen

18 Ivan Jurašinović har påberåbt sig tre anbringender til støtte for appellen.

Det første anbringende

Parternes argumenter

19 Med det første anbringende har Ivan Jurašinović i det væsentlige gjort gældende, at Retten, i det omfang den traf afgørelse i annullationssøgsmålet uden først at have konsulteret og foretaget en undersøgelse af de omhandlede dokumenter, tilsidesatte princippet om »retten til en retfærdig rettergang«.

20 Ifølge Rådet er dette anbringende for det første åbenbart grundløst, idet Ivan Jurašinović har undladt at anføre den retsregel, der angiveligt er blevet tilsidesat.

21 Endvidere har Rådet gjort gældende, at der under alle omstændigheder ikke er nogen regel, der forpligter Retten til enten at anmode om fremlæggelse af de dokumenter, der er begæret aktindsigt i, inden den træffer afgørelse vedrørende en påstand om annullation af en afgørelse om afslag på aktindsigt i disse dokumenter, eller at undersøge dem. Hverken retspraksis eller bestemmelserne i

Rettens procesreglement vedrørende foranstaltninger med henblik på sagens tilrettelæggelse og bevisoptagelse pålægger en forpligtelse i denne retning, idet Retten i denne henseende har mulighed for at anmode om fremlæggelse af de pågældende dokumenter.

Domstolens bemærkninger

22 Det bemærkes indledningsvis, at det, i modsætning til hvad Rådet har gjort gældende, fremgår af de argumenter, som Ivan Jurašinović har fremført, at denne klart har påberåbt sig tilsidesættelse af retten til en retfærdig rettergang, bl.a. som følge af Rettens manglende undersøgelse af de ønskede dokumenter. Det følger heraf, at det første anbringende skal antages til realitetsbehandling.

23 For så vidt angår realiteten skal det undersøges, om Retten, således som anført af Ivan Jurašinović, var forpligtet til at pålægge fremlæggelse af de ønskede dokumenter med henblik på at træffe afgørelse i annullationssøgsmålet.

24 Det må imidlertid i denne henseende konstateres, at der ikke er nogen processuel regel, der pålægger Retten en sådan forpligtelse.

25 Som Rådet med rette har anført, begrænser bestemmelserne i Rettens procesreglement vedrørende foranstaltninger med henblik på sagens tilrettelæggelse og bevisoptagelse, herunder procesreglementets artikel 64, stk. 3, litra d), artikel 65, litra b), og artikel 67, stk. 3, sig til at fastsætte, at Retten i givet fald kan få kendskab til et dokument, hvori der er givet afslag på offentlighedens aktindsigt, ved at anmode den berørte institution om at fremlægge det pågældende dokument.

26 Det skal i denne henseende endvidere tilføjes, at lovligheden af en afgørelse, hvorved der gives afslag på aktindsigt i dokumenter, såsom det i hovedsagen omhandlede afslag, i princippet skal vurderes under hensyn til den begrundelse, der er givet for afslaget, snarere end blot indholdet af de ønskede dokumenter.

27 Når sagsøgeren har rejst tvivl om lovligheden af en afgørelse, hvorved der under henvisning til en af undtagelserne i artikel 4 i forordning nr. 1049/2001 er givet afslag på aktindsigt i et dokument, idet sagsøgeren har gjort gældende, at den af den berørte institution påberåbte undtagelse ikke fandt anvendelse på det ønskede dokument, skal Retten ganske rigtigt pålægge fremlæggelse af dokumentet og undersøge det under iagttagelse af domstolsbeskyttelse af sagsøgeren. Hvis Retten ikke selv har undersøgt det nævnte dokument, vil den nemlig ikke være i stand til konkret at vurdere, om aktindsigt i dette dokument gyldigt kunne afslås af den nævnte institution på grundlag af den anførte undtagelse, og dermed vurdere lovligheden af en afgørelse, hvorved der blev givet afslag på aktindsigt i det nævnte dokument (jf. i denne retning dom af 21.6.2012, sag C-135/11 P, IFAW Internationaler Tierschutz-Fonds mod Kommissionen, Sml., EU:C:2012:376, præmis 75).

28 Således som det imidlertid bl.a. fremgår af den appellerede doms præmis 18 og 29, gjorde Ivan Jurašinović i første instans ikke gældende, at undtagelserne i artikel 4, stk. 1, litra a), første og tredje led, i forordning nr. 1049/2001 ikke fandt anvendelse på de omhandlede dokumenter, men begrænsede sig til at anfægte berettigelsen af de af Rådet i den omtvistede afgørelse fremførte argumenter med henblik på at fastslå, at udleveringen af disse dokumenter ville have været til skade for de interesser, der er beskyttet af disse undtagelser.

29 Det kan ikke anføres, at Retten for at vurdere lovligheden af den begrundelse for afslag på aktindsigt i et dokument, der er påberåbt af en institution på grundlag af en undtagelse, hvis anvendelse ikke anfægtes, er forpligtet til systematisk at pålægge fremlæggelse af hele det dokument, der begæres aktindsigt i.

30 Det er nemlig under udøvelse af den skønsbeføjelse, som Retten har i forbindelse med vurderingen af beviserne, at denne kan beslutte, om det i et konkret tilfælde er nødvendigt, at det pågældende dokument fremlægges for den med henblik på en undersøgelse af berettigelsen af den begrundelse, der er lagt til grund for institutionens afslag på aktindsigt i det pågældende dokument.

31 Det første anbringende skal følgelig forkastes som ugrundet.

Det andet anbringende

Parternes argumenter

32 Med det andet anbringende har Ivan Jurašinović for det første anført, at Retten, idet den fandt, at Rådet med rette afslog aktindsigt i de ønskede dokumenter, henset til, at de indeholdt »følsomme oplysninger«, uden at disse dokumenter dog forudgående var blevet betegnet som »følsomme dokumenter« som omhandlet i artikel 9, stk. 1, i forordning nr. 1049/2001, tilsidesatte denne bestemmelse og forordningens artikel 4, stk. 1. En sådan fortolkning ville nemlig dels udstrække anvendelsesområdet for den nævnte artikel 9, stk. 1, ud over dens ordlyd, dels give institutionerne en skønsmæssig beføjelse til at give afslag på aktindsigt i et hvilket som helst dokument, der efterfølgende og ikke allerede under udarbejdelsen betegnes som »følsomt«.

33 Dernæst er en sådan udvidende fortolkning af artikel 9, stk. 1, i forordning nr. 1049/2001 endnu mindre berettiget, når den berørte institution som i det foreliggende tilfælde af grunde vedrørende beskyttelsen af internationale forbindelser, afslår aktindsigt i dokumenter, der ikke er klassificeret som omhandlet i denne bestemmelse. Den henviser nemlig alene til »offentlig sikkerhed, forsvar og militære anliggender« og omtaler ikke beskyttelsen af internationale forbindelser.

34 Endelig er ifølge Ivan Jurašinović den omstændighed, at de ønskede dokumenter blev udarbejdet forud for ikrafttrædelsen af forordning nr. 1049/2001, irrelevant, idet Rådet havde mulighed for efter dokumenternes udstedelse at betegne disse som »følsomme« som omhandlet i den nævnte artikel 9, stk. 1, hvilket ikke skete i det foreliggende tilfælde.

35 I denne henseende har Rådet for det første repliceret, at præmissen for Ivan Jurašinovićs argumenter er åbenbart fejlagtig, idet den omtvistede afgørelse alene var begrundet i artikel 4, stk. 1, litra a), første og tredje led, i forordning nr. 1049/2001 og ikke i dennes artikel 9. I øvrigt lå de omhandlede dokumenter forud i tid for forordning nr. 1049/2001 og kunne derfor ikke betegnes som »følsomme« i den forstand, hvori begrebet er anvendt i den nævnte artikel 9, stk. 1.

36 Rådet har dernæst gjort gældende, at Ivan Jurašinovićs argumenter hviler på en sammenblanding af begrebet »følsomt dokument« som defineret i artikel 9, stk. 1, i forordning nr. 1049/2001 og »følsom oplysning«, der blev anvendt af Retten. Det første begreb identificerer nemlig de dokumenter, der klassificeres som »CONFIDENTIEL« »SECRET« eller »TRÈS SECRET« i overensstemmelse med den nævnte bestemmelse, mens det andet begreb omfatter de oplysninger, hvor udlevering vil være til skade for beskyttelsen af offentlighedens interesser med hensyn til internationale forbindelser.

37 Endelig har Rådet anført, at en fortolkning som foreslået af Ivan Jurašinović af de omhandlede bestemmelser fratager undtagelsen i artikel 4 i forordning nr. 1049/2001 om beskyttelsen af internationale forbindelser dens virkning, i det omfang fortolkningen indebærer, at den nævnte undtagelse alene kan påberåbes, når den nævnte forordnings artikel 9 finder anvendelse, selv om denne artikel ikke henviser til beskyttelsen af Unionens internationale forbindelser.

Domstolens bemærkninger

38 Det må indledningsvis konstateres, at det fremgår af den appellerede doms præmis 7 og 43, at den omtvistede afgørelse er vedtaget udelukkende med hjemmel i artikel 4, stk. 1, litra a), første og tredje led, i forordning nr. 1049/2001, bl.a. på grund af de i rapporterne indeholdte oplysningers følsomme karakter, der ville have kunnet være til skade for beskyttelsen af offentlighedens interesser med hensyn til offentlig sikkerhed og internationale forbindelser. Rådet underlagde derfor ikke disse rapporter den særlige ordning for følsomme dokumenter, således som fastsat i artikel 9 i forordning nr. 1049/2001.

39 Imidlertid kunne Rådet ifølge Ivan Jurašinović ikke påberåbe sig undtagelserne i den nævnte artikel 4 med henblik på at give afslag på aktindsigt i rapporterne uden først at have klassificeret dem som »TRÈS SECRET/TOP SECRET«, »SECRET« eller »CONFIDENTIEL« i overensstemmelse med artikel 9, stk. 1, i forordning nr. 1049/2001.

40 Denne fortolkning af artikel 4 og 9 i forordning nr. 1049/2001 kan ikke tiltrædes.

41 I denne henseende bemærkes for det første, at det, således som Retten med rette fandt i den appellerede doms præmis 51, hverken følger af artikel 4 eller 9 i forordning nr. 1049/2001, at en manglende forudgående klassificering af et dokument i overensstemmelse med artikel 9, stk. 1, er til hinder for, at en institution kan give afslag på aktindsigt på grundlag af den nævnte artikel 4.

42 Endvidere har de to bestemmelser forskellige formål.

43 Dels har artikel 9 i forordning nr. 1049/2001, således som dette også fremgår af denne forordnings artikel 2, stk. 5, alene til formål at fastsætte en særlig procedure, bl.a. med hensyn til de personer, der skal behandle begæringer om aktindsigt i institutionernes dokumenter, for de dokumenter, der betegnes som følsomme, og som er klassificeret »TRÈS SECRET/TOP SECRET«, »SECRET« eller »CONFIDENTIEL« i overensstemmelse med de forskrifter, den pågældende institution har fastsat, som beskytter Den Europæiske Unions eller en eller flere medlemsstaters væsentlige interesser inden for de i artikel 4, stk. 1, litra a), i forordning nr. 1049/2001 anførte områder.

44 Dels tillader artikel 4 i forordning nr. 1049/2001 ved at indføre en ordning med undtagelser til den ret til aktindsigt i institutionernes dokumenter, der ved denne forordnings artikel 1 er tildelt offentligheden, institutionerne at give afslag på aktindsigt i et dokument med henblik på at undgå, at dettes udbredelse vil kunne skade en af de af denne artikel 4 beskyttede interesser (jf. i denne retning dom af 1.2.2007, sag C-266/05 P, Sison mod Rådet, Sml. I, s. 1233, præmis 62, og af 17.10.2013, sag C-280/11 P, Rådet mod Access Info Europe, Sml., EU:C:2013:671, præmis 29 og den deri nævnte retspraksis).

45 Endelig skal den berørte institution ifølge fast retspraksis, når denne beslutter at afslå en begæring om aktindsigt i et dokument, i princippet give en forklaring på spørgsmålet om, hvordan aktindsigt i dokumentet konkret og faktisk kunne være til skade for den interesse, som er beskyttet ved en undtagelse i artikel 4 i forordning nr. 1049/2001, som institutionen har påberåbt sig. Endvidere skal risikoen for en sådan skade være rimeligt forudsigelig og ikke rent hypotetisk (dom af 21.7.2011, sag C-506/08 P, Sverige mod MyTravel og Kommissionen, Sml. I, s. 6237, præmis 76 og den deri nævnte retspraksis).

46 I denne sammenhæng kan den omstændighed, at en institution finder, at et dokument er følsomt som omhandlet i artikel 9 i forordning nr. 1049/2001, og dermed, at begæringer om aktindsigt i dette dokument skal underkastes den særlige procedure som fastsat i denne bestemmelse, ikke i sig selv begrunde anvendelse på dette dokument af undtagelserne i artikel 4, stk. 1, litra a), i forordning nr. 1049/2001.

47 På samme måde kan omvendt den omstændighed, at et dokument ikke er betegnet som »følsomt« som omhandlet i den nævnte artikel 9, ikke udelukke anvendelse af undtagelserne i artikel 4, stk. 1, litra a), i forordning nr. 1049/2001, uden at denne bestemmelse berøves sin effektive virkning.

48 Det andet anbringende er derfor ugrundet.

Det tredje anbringende

Parternes argumenter

49 Med det tredje anbringende har Ivan Jurašinović nærmere bestemt gjort gældende, at Retten har begået en række retlige fejl, da den forkastede argumentet om, at Rådet med urette havde givet Ivan Jurašinović afslag på aktindsigt i rapporterne, selv om dette allerede på grundlag af forordning nr. 1049/2001 havde udleveret dem til tredjemænd, nemlig til anklagemyndigheden ved ICTY og til Ante Gotovinas forsvar.

50 For det første har Ivan Jurašinović anført, at rapporterne blev meddelt ICTY under anvendelse af forordning nr. 1049/2001 og ikke på grundlag af et angiveligt princip om internationalt samarbejde med en international domstol, der er et ikke-eksisterende princip. På det grundlag kunne Rådet ikke give afslag på aktindsigt til andre tredjemænd, såsom Ivan Jurašinović selv, i de dokumenter, som Rådet allerede havde udleveret til Ante Gotovina. Et sådant afslag ville nemlig udgøre en forskelsbehandling mellem Ivan Jurašinović og Ante Gotovina, der begge er unionsborgere.

51 Rådet har over for disse argumenter gjort gældende, at Ivan Jurašinović sammenblander offentlighedens ret til aktindsigt i institutionernes dokumenter med en privilegeret adgang til disse dokumenter. Alene den første slags aktindsigt har hjemmel i forordning nr. 1049/2001 og har en generel rækkevidde. Når der derimod gives aktindsigt i et dokument på et andet retligt grundlag end forordning nr. 1049/2001 er denne aktindsigt privilegeret og omfatter alene den pågældende modtager. Rådet har præciseret, at udleveringen af de pågældende dokumenter til anklagemyndigheden ved ICTY og til Ante Gotovinas forsvar falder ind under den anden slags aktindsigt og henhører under formålene med Unionens fælles udenrigs- og sikkerhedspolitik, der ligeledes omfatter fremme af det internationale samarbejde.

52 For det andet har Ivan Jurašinović dels anfægtet Rettens konstatering af, at de pågældende dokumenters udlevering til anklagemyndigheden ved ICTY og til Ante Gotovinas forsvar skete på grundlag af artikel 70 B i ICTY's procesreglement, i det omfang denne konstatering alene støttes på de forklaringer, som Rådet har givet i sit forsvarsskrift og under retsmødet uden fremlæggelse af beviser. Dels har Ivan Jurašinović bebrejdet Retten, at denne konstaterede, at hele ECMM's arkiv var blevet udleveret til ICTY i 90'erne for at gøre det muligt for ICTY-anklageren at føre sager mod personer, der formodedes at være ansvarlige for alvorlige overtrædelser af den humanitære folkeret begået i det tidligere Jugoslavien efter 1991, selv om Rådets repræsentant under retsmødet ikke var i stand til præcist at oplyse, på hvilken dato dokumenterne var blevet sendt til ICTY.

53 Rådet har gjort gældende, at spørgsmålet, om artikel 70 B i ICTY's procesreglement udgjorde det retlige grundlag for udleveringen af de omhandlede dokumenter, ikke er afgørende med hensyn til EU-retten. I det foreliggende tilfælde er det nemlig afgørende at fastslå, om de berørte dokumenter er blevet udleveret til anklagemyndigheden ved ICTY og til Ante Gotovinas forsvar på grundlag af forordning nr. 1049/2001 eller den EU-retlige regel, der tidligere fandt anvendelse, dvs. Rådets afgørelse 93/731/EF af 20. december 1993 om aktindsigt i Rådets dokumenter (EFT L 340, s. 43). Ifølge Rådet er dette imidlertid ikke tilfældet, idet de pågældende dokumenter blev udleveret inden for rammerne af Unionens fælles udenrigs- og sikkerhedspolitik.

54 For det tredje har Ivan Jurašinović gjort gældende, at Retten, da den ikke, i det mindste delvist, annullerede den omtvistede afgørelse, har begået en retlig fejl, henset til den omstændighed, at 48 af rapporterne faktisk var blevet udleveret til Ante Gotovinas forsvar.

55 Rådet har i denne henseende gjort gældende, at disse 48 rapporter ikke var i offentligt eje.

56 Endelig for det fjerde har Ivan Jurašinović anført, at Retten, idet den ikke tog hensyn til en skrivelse af 30. maj 2007, hvorved Ante Gotovina anmodede Rådet om aktindsigt i nogle rapporter på grundlag af forordning nr. 1049/2001, henset til den omstændighed, at denne skrivelse ikke var blevet fremlagt i forbindelse med sag T-465/09, der gav anledning til den appellerede dom, har begået en retlig fejl. I denne henseende har Ivan Jurašinović gjort gældende, at han først efter afslutningen af bevisoptagelsen i denne sag fik kendskab til den nævnte skrivelse, hvilket forhindrede ham i at fremlægge dokumentet, så meget desto mere som Retten havde afvist hans replik, fordi det var blevet indgivet efter fristens udløb. Den samme skrivelse var imidlertid blevet fremlagt i forbindelse med sag T-63/10, der gav anledning til Rettens dom af 3. oktober 2012, Jurašinović mod Rådet (Sml., EU:T:2012:516), mellem de samme parter for det samme dommerkollegium. Retten kunne derfor ikke med gyldighed være i tvivl om eksistensen af denne skrivelse.

57 Rådet har heroverfor anført, at den begæring om aktindsigt, som Ivan Jurašinović henviser til, ikke blev indgivet i henhold til forordning nr. 1049/2001, henset til, at der var tale om en anmodning om privilegeret adgang til aktindsigt. Under alle omstændigheder har Rådet gjort gældende dels, at den ikke behandlede denne begæring som henhørende under forordning nr. 1049/2001, dels, at dokumenterne ikke blev sendt direkte til Ante Gotovinas forsvar.

Domstolens bemærkninger

58 For at besvare disse argumenter er det tilstrækkeligt at bemærke, at selv om det antages, at tildeling af aktindsigt i et dokument på grundlag af forordning nr. 1049/2001 ville gøre det muligt – således som anført af Ivan Jurašinović – for enhver anden person, der begærer aktindsigt i dette dokument, at få dette udleveret, må det konstateres, at det fremgår af den appellerede dom, at Ivan Jurašinović ikke var i stand til at godtgøre, at Ante Gotovinas forsvar og anklagemyndigheden ved ICTY havde fået aktindsigt i rapporterne på grundlag af forordning nr. 1049/2001.

59 Således som det fremgår af den appellerede doms præmis 63, var det i denne henseende eneste bevis, der blev påberåbt af Ivan Jurašinović under retsmødet, en skrivelse af 30. maj 2007, hvorved Ante Gotovina eller dennes advokater havde anmodet Rådet om aktindsigt i nogle rapporter. Denne skrivelse er imidlertid ikke blevet fremlagt i nærværende sag.

60 Retten har derfor ikke begået nogen retlig fejl ved ikke at tage den nævnte skrivelse i betragtning.

61 Ivan Jurašinović har nemlig dels anerkendt, at han ikke har fremlagt skrivelsen af 30. maj 2007 i den sag, der gav anledning til den appellerede dom. I denne henseende har han begrænset sig til at forklare grundene til, at han undlod at fremlægge dette bevis, nemlig den omstændighed, at hans replik, der blev indgivet efter fristens udløb, ikke blev modtaget af Retten, og at bevisoptagelsen var afsluttet.

62 Dels skal det blot bemærkes, at Retten – i det omfang Ivan Jurašinović har gjort gældende, at Retten ikke kunne være uvidende om eksistensen af denne skrivelse, idet den under alle omstændigheder var blevet indgivet til sagsakterne i sag T-63/10 – i henhold til de gældende processuelle regler ikke kunne vurdere, om et anbringende var begrundet på grundlag af beviser, der ikke var blevet fremlagt i forbindelse med den omhandlede sag.

63 For så vidt angår de øvrige argumenter fremsat til støtte for nærværende anbringende skal det blot konstateres, at disse hviler på en forudsætning om, at de rapporter, som Ante Gotovinas forsvar og anklagemyndigheden ved ICTY fik aktindsigt i, blev udleveret på grundlag af forordning nr. 1049/2001.

64 Af de grunde, der er nævnt i denne doms præmis 58-62, har Ivan Jurašinović ikke godtgjort, at denne forudsætning var begrundet. Disse argumenter må derfor forkastes.

65 Det skal endvidere bemærkes, at det retlige grundlag for udleveringen af rapporterne til Ante Gotovina i forbindelse med dennes sag ved ICTY, således som Retten med rette har påpeget i den appellerede doms præmis 57, ikke kan rejse tvivl om lovligheden af den omtvistede afgørelse, i det omfang det ikke er godtgjort, at denne blev vedtaget på grundlag af forordning nr. 1049/2001.

66 Under hensyntagen til de ovenstående betragtninger må også det tredje anbringende forkastes som ugrundet, og dermed må appellen forkastes i sin helhed.

Sagens omkostninger

67 I henhold til artikel 138, stk. 1, i Domstolens procesreglement, der i medfør af samme reglements artikel 184, stk. 1, finder anvendelse i appelsager, pålægges det den tabende part at betale sagens omkostninger, hvis der er nedlagt påstand herom.

68 Da Ivan Jurašinović har tabt sagen, bør det pålægges denne at betale sagens omkostninger i overensstemmelse med Rådets påstand herom.

På grundlag af disse præmisser udtaler og bestemmer Domstolen (Første Afdeling):

1) Appellen forkastes.

2) Ivan Jurašinović betaler sagens omkostninger.

Underskrifter